

MARNO JÁNOS

Tükörének

Gyakorlatilag megkopasztottak.
A pénzemért tartottam a posta-
intézetbe, s ott a beteg tudóm
miatt beszálltam a liftbe. Körben
a kabin fala tükörüvegéből,
mely első pillantásra utasok
tucatjával töltötte meg a teret.
Majd e képzetből felocsúdva a népes
társaság figyelme magadhoz terelt;
mint anyád ágya fölött a ferences
barát feje búbja, világított
mindenfelől a kopasz madárfejed,
feltörőben, mint egy tucatnyi strucc
tojása, s szőrösen, megannyi ecset.

Emlékkoncert

Lement a nap. Szemmel láthatólag
ereszkedett alá, alább, és legalább,
s most csibészek mászkálnak a napos
csibék közt a színpadra szórt homokparton,
emlékkoncertet adnak a rákban meghalt
Frank Zappa tiszteletére, aki állítólag
ezt a csirkenyársalást először vitte
színpadra a rock történetében. Most egy
lapátfogú nő markolja meg a drót
nélküli mikrofont, és guggol le
a sárgapihés, csivogó vérlucskba –
honnan is ismerem őt? Istenem! nem ugrik be,
Istenem, mintha embereid ereszkednének
térdre a beteg mellkasomon, nem

leszek többé tanúja napkeltének,
délnek, uzsonna-, majd vacsoraidőnek,
ellenben egykorúvá válok, Uram,
veled, fivérévé kezdetnek s a végnek,
vétked beavatottjává, melyet csak érzek
egyelőre, ám fogalmam nincs róla, és
amint megnyílik alattam egy csatorna-
födeled, már gyónásodra zuhanok a mélybe,
ott térdepelsz klutyogva egy cellarács
mögött, és köpsz, kitereregetsz, és kipakolsz.
Nem emlékszem részletekre. Figyelmem
a lapátfogú nőre fordul vissza, ő
az együttes frontembere, a front elvonul
fölöttünk reggelre, most hajnali fél négy,
július közepe, ölnöm kellene, ha férfi volnék.

Egy nehéz kő éjszakája

Ahogy gyalogoltunk a feleségemmel
éjszaka a gesztenyesoron, a kő,
mely a templomtér és az úttest közt
hevert, moccant, és vonaglani kezdett,
nem torpantam meg, a természetnek,
gondoltam, akármi megengedett,
a feleségem azonban lemaradt
mögöttem, majd a fejemből is kiment,
mert a fejemet nem veszthettem el,
fülledt, nyári éjjel, egy-két régi,
sárga fényű lámpa az útszélien,
még nem takarékoskodtam én sem
a jelzőkkel. Attól se nagyon féltem,
hogy egyszer csak meg találhatok halni
szörnyen, mivel láttam kinyílni a kő
homályos csecsemőszemét félig,
kiszáradtatva pedig visszacsukódni
ismét, minek folytán a szemből csiga-
vonalú köldök formálódott, és pár
évtizeddel később viszontláttam
ezt a köldököt egy osztrák festő

atelier-jében, egy bűnügyi
fotógyűjteményben, amit a német
nyomozó hatóságtól kapott kölcsön.
Idővel, persze, megfedkeztem
a kőről, s most visszavonultan élek
a feleségemmel, hátamban érzem,
ha úgy esik, a forró leheletét,
amint óva int, hogy közelebb lépjek
a szörnyhöz, s én nehéz szívvel ugyan,
de engedek neki. És hátranézek
rá a fojtó levegőben, mosolyog,
tágra nyílt szemmel, szembogara pedig
csaknem egészen betölti az íriszt.

SZOLNOKI PIAC